

Κράνος

Κράνος θα πρέπει να φοράει όποιος επιχειρήσει να διαβάσει τη συνέντευξη του Χάρη Βλαβιανού στο πολύ καλό *highlights*, τεύχος 27, Μάιος-Ιούνιος 2007. Κράνος, διότι σίγουρα θα πάθει συμφόρηση, θα πέσει χάρω από τις ανοησίες που θα διαβάσει και θα πρέπει να προστατέψει το κεφάλι του. Οι ανοησίες συνοψίζονται στην παρακάτω απάντηση (Η ερώτηση είναι: «Πιστεύετε ότι σήμερα στην Ελλάδα υπάρχουν αξιόλογες ποιητικές φωνές;»): «Ασφαλώς. Η γενιά στην οποία ανήκω –αλλά, για να ακριβολογούμε, οι ισχυροί ποιητές αυτής της γενιάς– θα μπορούσε να θεωρηθεί ως προς το εύρος και βάθος της θεματικής, τον πλούτο και την ποικιλία των μορφικών αναζητήσεων, τον πειραματισμό, τον ποιητικό στοχασμό, συγγενεύει περισσότερο με τη γενιά του '30 (έχοντας ευτυχώς απεμπολήσει κάποιες από τις ιδεοληψίες της) παρά με τις αμέσως προηγούμενες, οι οποίες συνολικά φαίνεται να συντίθενται από ποιητές εγκλωβισμένους σε έναν, εν πολλοίς, αδιέξοδο ποιητικό δρόμο. Ποιητές όπως ο Αρανίτσης, ο πρόωρα χαμένος Λάγιος, ο Κοροπούλης, ο Μπλάνας, ο Μπουκάλας, ο Πασχάλης, ο Σερέφας, ο Χατζόπουλος κι ο Χουλιαράκης έδωσαν, τα τελευταία χρόνια, έργα τολμηρά και πρωτότυπα». Δηλαδή η ποίηση στην Ελλάδα σταμάτησε τη δεκαετία του '30 και η γενιά του '80, η γενιά του Χάρη Βλαβιανού με τους 10 ισχυρούς της, ξανάπιασε το νήμα. Διαγράφονται μονομιάς πενήντα χρόνια ελληνικής ποίησης. Οι τουλάχιστον 100 ποιητές της πρώτης και της δεύτερης μεταπολεμικής γενιάς καθώς και όσοι γεννήθηκαν έως και το 1955 δεν υπάρχουν. *Adios* Παπαδίτσα, Σαχτούρη, Αναγνωστάκη, Σινόπουλε, Καρούζε, Βακαλό και Κατσαρέ, για να μείνουμε σε μερικούς από όσους

έφυγαν. Άρα, εκτός από τους 100 ποιητές μεταξύ της γενιάς του '30 και του '80, και όλοι οι σχεδόν 200 ποιητές και ποιήτριες των οποίων και ποιήματα δημοσιεύθηκαν και βιβλία παρουσιάστηκαν στα 29 τεύχη της Ποίησης είναι για πέταμα. Συμφωνώ με τον Βλαβιανό ότι οι ποιητές που αναφέρει είναι όντως αξιόλογοι αλλά αμφιβάλλω αν έστω και ένας από αυτούς συμφωνεί με την απόρριψη πενήντα χρόνων ελληνικής ποίησης. Δεν είναι όμως αντίφαση και σχήμα οξύμωρο ο Χάρης Βλαβιανός από τη μια να λέει ότι «είναι ποιητές εγκλωβισμένοι σε έναν αδιέξοδο ποιητικό δρόμο» και απ' την άλλη να τους φιλοξενεί και να τους παρουσιάζει στο πολύ καλό περιοδικό του *Ποίηση*;

Αλλά κράνος θα έπρεπε να φορούσε και όποιος διάβασε τη συνέντευξη

του Δημήτρη Νόλλα στα *Νέα*, στις 11 Ιουνίου 2007, στον Μανώλη Πιμπλή για να μην τραυματιζόταν – αφού σίγουρα θα έπεφτε και αυτός χάρω από τις ανοησίες του συνεντευξιαζόμενου. Ο Δημήτρης Νόλλας, μιλώντας ως πρόεδρος του ΕΚΕΒΙ, ξεσπαθώνει κατά των λογοτεχνικών βραβείων των τριών περιοδικών (*δε*)*κατα*, *Διαβάζω* και *Να ένα μήλο*. Στην ερώτηση του δημοσιογράφου «Γίναμε μάρτυρες ενός ξαφνικού πολλαπλασιασμού των Βραβείων Λογοτεχνίας που από ένα έγιναν τέσσερα. Τίθεται θέμα κριτηρίων και εμπιστοσύνης σε τόσες διαφορετικές κρίσεις;» απαντά επί λέξει: «Το ζήτημα ανέκυψε από τη στιγμή που μέρος των λογοτεχνικών περιοδικών μπήκε στο χορό βραβεύσεων. Όποια κυκλοφορία και ανταπόκριση και να έχουν στο αναγνωστικό κοινό τα συγκεκριμένα

περιοδικά δεν παύουν να εκφράζουν την εκδοτική τους ομάδα και τους περί αυτήν διανοομένους που επιθυμούν να έχουν άποψη για το ποιο είναι καλό βιβλίο. Πολύ καλά. Πάντα έτσι γινόταν, με βραβεία απίθανων Εταιρειών, Συλλόγων και Κύκλων, που κανείς δεν τα μάθαινε πλην των ενδιαφερομένων και του ακόρεστου Εγώ τους. Ο πληθωρισμός μπορεί μεν να ευτελίσει μια καλών, κατά τα άλλα προθέσεων χειρονομία, νομίζετε όμως πως είναι δυνατόν να κανονιστεί αυτό το φαινόμενο».

Έκτακτα Μη μου τους κύκλους τάρρατε! Μ' άλλα λόγια, Μην ενοχλείτε το κρατικό μονοπωλιακό Ιερατείο, μάς φτάνουν και μας αρκούν τα Κρατικά Βραβεία

Πού την είδε την κάστα ο λαμπρός διηγηματογράφος και πολύ καλός συγγραφέας Που έχει τιμηθεί με Κρατικό Βραβείο; Αυτά τα Κρατικά Βραβεία τον βολεύουν. Με τις αγκυλώσεις. Με τις διαπλοκές. Με τις παραιτήσεις. Με την επετηρίδα

Μιλώντας για τα (δε)κατα από τα δέκα μέλη των δύο επιτροπών κρίσης του The Athens Prize for Literature μόνο ο υπογραφόμενος ανήκει στην εκδοτική ομάδα του περιοδικού. Αντί να βγει να πει έναν καλό λόγο που κάτι αλλάζει και στον αραχνιασμένο χώρο των λογοτεχνικών βραβείων ή τουλάχιστον να παραμείνει σιωπηλός (αυτό θα του υπαγόρευε ο ρόλος του) έχει το θράσος να μιλά απαξιωτικά για τα μη κρατικά βραβεία. Τον ενοχλεί η ιδιωτική πρωτοβουλία. Και τι τον κάνει να νομίζει πως τα τρία περιοδικά εξισώνονται με απίθανες εταιρείες, συλλόγους και κύκλους. Δεν έχει ακούσει τίποτα για τα μαγειρέματα του Βραβείου των Ακροατών του ΣΚΑΪ που πατρонаρεί το ΕΚΕΒΙ του; Δεν έχει ακούσει τίποτα για τα τηλεφωνήματα που ικέτευε συγγραφέας να

γίνουν ομαδικά από υπαλλήλους του ΕΚΕΒΙ, ενοχλώντας τους ακόμα και στα σπίτια τους να στείλουν SMS ψηφίζοντας το βιβλίο της; Αυτά είναι μαγειρέματα αυτές είναι κάστες, αυτοί είναι κύκλοι. Κάποιος πρέπει να συμμαζέψει τον επιδοτούμενο πρόεδρο του ΕΚΕΒΙ που είναι λαλίστατος ως προς τις ανοησίες που εκτοξεύει αλλά δεν μπορεί να δει πέρα από τη μύτη του. Προς το τέλος δε της συνέντευξής του μετέρχεται πνευματικών και θρησκευτικών ζητημάτων ανακατεύοντας ποιητές με ιερομόναχους ενώ, ως άλλος Βύρων Πολύδωρας, εκφράζει και την πίστη του: «Δεν αφήνει κανέναν ο Θεός». Κούνια που τον κούναγε..

Σόρι αγαπητοί μου Δημήτρη και Χάρη, αλλά όταν κάποιος προσβάλει τη νοημοσύνη μου, νιώθω έντονα την ανάγκη άμυνας

Ντίνος Σιώτης